

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 K 480414 26 KŽ
Tuzla, 07.05.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Merside Sušić kao predsjednice vijeća, te Samira Jusičića i Merime Gutić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Jasne Banović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog I.M., zbog krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbi tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona i branioca optuženog I.M., advokata Asima Ibrelića iz Tuzle, protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 480414 25 K od 16.01.2026. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.05.2026. godine u prisustvu tužiteljice Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Zikrete Džibrić i branioca optuženog I.M., advokata Asima Ibrelića iz Tuzle, a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog I.M., donio je

P R E S U D U

Žalba branioca optuženog I.M. odbija se kao neosnovana, dok se žalba tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona uvažava, pa se presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 480414 25 K od 16.01.2026. godine preinačava u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako da se optuženi I.M., na osnovu članova 42., 43. stav 1. i 2. i 49. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je tom presudom oglašen krivim, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 480414 25 K od 16.01.2026. godine optuženi I.M. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude učinio krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ FBiH), pa mu je sud primjenom navedenih zakonskih odredbi te uz primjenu članova 49., 60. i 62. stav 1., 2. i 3. KZ FBiH izrekao uvjetnu osudu kojom je optuženom I.M. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca

i istovremeno odredio da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine po pravosnažnosti presude ne počinu novo krivično djelo.

Istom presudom je na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP FBiH) oštećena J.T. radi ostvarivanja imovinskopravnog zahtjeva upućena na parnični postupak, a na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi I.M. je oslobođen dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka.

Protiv ove presude žalbu je izjavio tužilac Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona (u daljem tekstu kantonalni tužilac), zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da sud uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači u odluci o krivičnopravnoj sankciji i optuženog osudi na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca.

Žalbu je podnio i branilac optuženog I.M., advokat Asim Ibrelić iz Tuzle (u daljem tekstu branilac optuženog), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da sud uvaži žalbu, pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Kantonalni tužilac nije podnio odgovor na žalbu branioca optuženog, dok je branilac optuženog u odgovoru na žalbu predložio da se žalba kantonalnog tužioca odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu novelirane odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH, kantonalna tužiteljica Zikreta Džibrić je navela da tužilaštvo u cijelosti ostaje kod žalbenih navoda, te predlaže da drugostepeni sud uvaži žalbu Kantonalnog tužilaštva i presudu preinači u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji, te da osuđenom izrekne kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, jer smatra da je samo ta sankcija adekvatna težini krivičnog djela i ličnosti učinjenja.

Branilac Asim Ibrelić je na sjednici vijeća naveo da smatra da nije osnovana žalba tužilaštva, a ostaje u cijelosti kod svih žalbenih navoda, posebno u odnosu na činjenice koje nisu pravilno i potpuno utvrđene jer se činjenično pravni opis presude zasniva na pogrešno utvrđenom stanju, jer to za pravo daje sam nalaz vještaka koji zaista nije potvrdio da je I.M. mogao počinuti djelo na način kako mu se optužnicom stavlja na teret, a ne isključuje mogućnost samopovređivanja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 321. ZKP FBiH, u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužioca i branioca optuženog te po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, a cijenio je i navode branioca optuženog date u odgovoru na žalbu, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

U žalbi branioca optuženog žalbeni osnov koji se odnosi na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka nije konkretiziran, odnosno u žalbi se ne precizira u čemu se ova povreda ogleda, koja bitna povreda odredaba krivičnog postupka je učinjena i na koji način, niti je to iz sadržaja žalbe moguće utvrditi. Suštinski se radi o prigovoru paušalne naravi koji se kao takav od strane ovog suda nije ni mogao ispitati.

Pobijajući presudu zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branilac optuženog je u žalbi naveo da je sud presudu zasnovao samo na osnovu

prihvatanja iskaza svjedokinje oštećene J.T., bivše supruge optuženog, navodeći u žalbi da je jedan dokaz kao i nijedan.

Ovi žalbeni navodi su neosnovani.

Naime, potrebno je istaći da je članom 16. ZKP FBiH propisano da pravo suda da u krivičnom postupku ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano ni ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima. Dakle, navedeno načelo slobodne ocjene dokaza predstavlja ocjenu dokaza oslobođenu pravnih pravila, koja bi a priori određivala vrijednost pojedinih dokaza. To znači da vrijednost pojedinih dokaza nije unaprijed određena ni kvantitativno ni kvalitativno, pa sud presudu može zasnovati i na iskazu jednog svjedoka, ako je taj iskaz po ocjeni suda dosljedan, uvjerljiv i vjerodostojan.

Osim toga, u konkretnom slučaju je iskaz svjedoka oštećene J.T. prema mišljenju prvostepenog suda potvrđen i iskazom vještaka sudsko medicinske struke prof. dr. Zdenka Cihlarža o ozljedama koje je oštećena zadobila, koji je zasnovan na relevantnoj medicinskoj dokumentaciji na ime oštećene, a prema vještaku ista je zadobila nekoliko manjih oguljotina kože lica i poglavine tj. povređivanje ličnog i lobanjskog dijela glave, koje svaka za sebe, a isto tako i u zbiru, imaju karakter lake tjelesne povrede, a one su u konkretnom slučaju najvjerovatnije nastale, posebno one na licu, djelovanjem razbijenih fragmenata stakla pri udaru glavom oštećene od staklo vrata spavaće sobe, s tim što su one u predjelu poglavine eventualno mogle nastati i pri "čupanju" kose oštećene, a sve to u položaju povredioca manje više ispred povrijeđene, a vještak ne može isključiti da su oguljotine kože, koje su nastale djelovanjem razbijenih fragmenata stakla, mogle nastati samopovređivanjem ili padom oštećene, ali je sud iskaz vještaka doveo u vezu sa iskazom svjedoka oštećene J.T. da joj je te ozljede nanio optuženi, čiji iskaz je sud prihvatio kao vjerodostojan, te sa iskazom svjedokinje Lj.B.J. koja je navela da ju je kritične prilike oštećena pozvala i rekla da se posvađala sa optuženim i da je dobila batine, te policijskih službenika M.K. i E.A. koji su kao svjedoci na glavnom pretresu potvrdili da je oštećena prijavila optuženog za nasilje u porodici i da je tom prilikom bila uzrujana, uplakana i pokazivala im je iščupanu kosu, za koju je rekla da je njena i da ju je optuženi vukao za kosu, pa je prvostepeni sud osnovano zaključio da je optuženi počinio predmetno krivično djelo.

Stoga se neosnovano žalbom branioca optuženog prigovara da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je izvedene dokaze prvostepeni sud cijenio savjesno u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, te je nakon ocjene svakog dokaza pojedinačno i dovođenja dokaza u međusobnu vezu pravilno utvrdio činjenično stanje, da je optuženi u vremenskom periodu od januara 2023. godine do 16.07.2023. godine oko 10,00 sati u naselju ..., grad Tuzla, u porodičnoj kući u kojoj živi sa suprugom J.T., svjestan da nasiljem i drskim ponašanjem ugrožava mir, tjelesnu cjelovitost i psihičko zdravlje člana svoje porodice, a što je i htio, istu u dužem vremenskom periodu psihički maltretirao govoreći joj da je kuja, alkoholičar i psihički bolesnik, da bi dana 16.07.2023. godine oko 10,00 sati, a nakon što mu je ona zabranila da jede hranu koju ona spremila, jer je isti konstantno bio odsutan, isti je naglo skočio, uhvatio je rukom u predjelu vrata i gurnuo od sebe, usljed čega je zadnjim dijelom glave udarila u zatvorena vrata spavaće sobe od kojeg udarca je staklo na vratima puklo i rasulo se ispod vrata, a potom ju je uhvatio za kosu i oborio na pod te udario nekoliko puta

nogom u predjelu stomaka nakon čega je pobjegla u dnevnu sobu odakle je telefonom pozvala policiju, a ovaj je pokupio komade razbijenog stakla te se udaljio iz kuće, pa nakon što je došla policija koji su vidjeli razbijeno staklo na vratima spavaće sobe i nakon što su isti otišli iz kuće, u porodičnu kuću vratio se te istoj rekao: „a jebem ti majku, ti meni da zoveš policiju, ko si ti, kako te nije sramota, sad ćeš izaći iz kuće majku ti jebem“ a zatim ju je uhvatio za kosu, udario više puta otvorenom šakom u predjelu lica, nakon toga ju je oborio na patos i udario nogom u predjelu desne potkoljenice, dok je ona držala ruke u predjelu glave kako bi se zaštitila od istog, nakon čega je izašao iz kuće i udaljio se u nepoznatom pravcu, nanijevši joj tom prilikom laku tjelesnu ozljedu u vidu nekoliko manjih oguljotina kože lica i poglavine, na koji način je nasiljem i drskim ponašanjem ugrozio mir, tjelesnu cjelovitost člana svoje porodice supruge J.T..

Prvostepeni sud je pravilno zaključio da su se u navedenim radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, jer dovodeći u vezu obilježja bića ovog krivičnog djela i radnje koje je optuženi kritične prilike preduzeo, to jasno proizilazi da su se u radnjama optuženog ostvarila sva objektivna i subjektivna obilježja ovog krivičnog djela. U obrazloženju pobijane presude, prvostepeni sud je dao razloge na kojima je zasnovao presudu kojom je optuženog oglasio krivim za krivično djelo za koje je optužen, te zašto nije prihvatio odbranu optuženog.

Dakle, činjenično stanje kako ga je utvrdio prvostepeni sud žalbenim prigovorima branioca optuženog nije dovedeno u sumnju, zbog čega ga je i ovaj sud prihvatio kao pravilno i potpuno utvrđeno.

Inače, zadnjim izmjenama i dopunama KZ FBiH (Sl. novine FBiH broj 58/25 od 01.08.2025. godine) je izmijenjena odredba člana 222. KZ FBiH koja se odnosi na krivično djelo nasilja u porodici, a odredbom člana 5. stav 1. KZ FBiH je propisano da se prema učinitelju krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja krivičnog djela, a u stavu 2. istog člana da ako se poslije učinjenja krivičnog djela zakon jednom ili više puta izmijeni primijenit će se zakon koji je blaži za učinitelja, a u konkretnom slučaju navedeni izmijenjeni član 222. stav 1. i 2. KZ FBiH (Sl. novine FBiH broj 58/25 od 01.08.2025. godine) nije povoljniji za optuženog kao učinitelja djela pa ga sud stoga nije ni primijenio.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud prilikom izbora vrste i visine krivičnopravne sankcije koju treba izreći optuženom za učinjeno krivično djelo optuženom kao olakšavajuće okolnosti cijenio korektno držanje pred sudom, da je nezaposlen kao i doprinos oštećene učinjenju krivičnog djela, obzirom da je iz iskaza optuženog, oštećene i svjedoka E.B. utvrđeno da su bračni odnosi optuženog i oštećene u periodu pred učinjenje krivičnog djela bili teško poremećeni i da je oštećena svojim radnjama tj. uništavanjem i oštećenjem imovine optuženog, bacanjem doručka koji je optuženi htio da jede i antagoniziranjem optuženog kroz ogovaranja zbog uvjerenja da je vara, doprinijela napetom psihičkom stanju optuženog koje je direktno prethodilo učinjenju krivičnog djela, dok je od otežavajućih okolnosti na strani optuženog sud našao raniju osuđivanost optuženog, ali je sud imao u vidu da je optuženi osuđivan za krivična djela druge vrste, pa mu je izrekao uvjetnu osudu kojom je optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od jedne godine po

pravosnažnosti presude ne počini novo krivično djelo, u uvjerenju da će se ovom sankcijom dovoljno uticati na optuženog i druge da ne čine nova krivična djela.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji kantonalni tužilac je u žalbi naveo da je za predmetno krivično djelo odredbama KZ FBiH propisana novčana kazna ili kazna zatvora do 3 (tri) godine, što znači da je sud optuženom, izricanjem gore navedene krivičnopravne sankcije, uvjetne osude, tri mjeseca zatvora uslovno na jednu godinu, izrekao najblažu krivičnopravnu sankciju, a što je u cijelosti neosnovano, jer se sa izrečenom krivičnopravnom sankcijom ne može ostvariti svrha specijalne prevencije, uslijed čega sud nije pravilno primijenio opća pravila za odmjeravanje kazne, s obzirom na okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja, kako je propisano članom 49. stavom 1. i 2. KZ FBiH. Sud je precijenio postojanje olakšavajućih okolnosti na strani optuženog, jer se radi o uobičajenim olakšavajućim okolnostima kojim sud nije trebao dati toliki značaj, a sa druge strane sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, pobude iz kojih je djelo učinjeno i nastupjelu posljedicu. Naime, sud nije imao u vidu okolnosti koje se vezuju za povrede koje su nanesene oštećenju od strane optuženog, odnosno nije na pravilan način cijenio težinu i ozbiljnost posljedica koje je optuženi inkriminiranom radnjom prouzrokovao oštećenju J.T.. Također, činjenica da je J.T., ženi, žrtvi nasilja, prouzrokovana laka tjelesna povreda, iziskuje potrebu da se izrazi društvena osuda učinjenog krivičnog djela, kako bi se uticalo na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i o pravednosti kažnjavanja učinitelja. Izricanjem uvjetne osude optuženom za krivično djelo koje mu se stavlja na teret prvostepeni sud je zanemario da je jedna od svrha egzistiranja i funkcioniranja krivičnog zakonodavstva da se nakon provedenog krivičnog postupka učinitelju krivičnog djela izrekne odgovarajuća krivičnopravna sankcija koja po svojoj prirodi stoji u srazmjeri sa težinom posljedica prouzrokovanih žrtvi krivičnog djela, jer se samo na taj način ostvaruje i prijeko potrebna zaštita interesa oštećenog. Slijedom prethodno navedenog, sa stanovišta pravednosti kažnjavanja učinitelja, nedopustivo je da društvo putem organa krivičnog pravosuđa na nastupanje tjelesne povrede oštećenju, učinjenoj na ovakav način, obaranjem iste na patos, znajući da je ista nježniji pol i nije u mogućnosti istom pružiti adekvatan otpor i da pri tome zaštititi svoje tijelo a da pri tome oštećena svojim ponašanjem prema optuženom nije ništa preduzela, osim što je kao supruga bila duboko povrijeđena i ponižena zbog činjenice da je imao ljubavne veze sa drugim ženama, tako da ga ista nije motivirala da bude tako nasilan i agresivan prema njoj. Nadalje, prvostepeni sud je, po mišljenju žalioaca, u većoj mjeri trebao cijeniti dosadašnju osuđivanost optuženog, obzirom da iz njegove kaznene evidencije proizilazi da je osuđivan [...] *Ispušteni podaci iz kaznene evidencije*, pa sve ovo ukazuje da se radi o povratniku u vršenju krivičnih djela, što po mišljenju kantonalnog tužioca nije u dovoljnoj mjeri cijenjeno od strane prvostepenog suda, a što je moralo uticati, odnosno opredijeliti sud da optuženom izrekne kaznu zatvora. Dakle, sud prilikom izricanja uvjetne osude nije u dovoljnoj mjeri vodio računa o stepenu krivice optuženog, težini i posljedicama izvršenja predmetnog krivičnog djela, iz kojih razloga proizlazi da se izrečenom uvjetnom osudom ne može postići svrha kažnjavanja u smislu specijalne i generalne prevencije.

Branilac optuženog u žalbi ne pobija presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ali kako prema članu 323. ZKP FBiH žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja podnesena u korist optuženog u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, to je pobijana presuda ispitana i po tom žalbenom osnovu.

Žalba branioca na odluku o krivičnopravnoj sankciji nije osnovana, dok je žalba kantonalnog tužioca osnovana.

Naime, osnovano se žalbom kantonalnog tužioca ukazuje da prvostepeni sud prilikom izbora vrste krivičnopravne sankcije nije dao dovoljan značaj ranijoj višestrukoj osuđivanosti optuženog kao otežavajućoj okolnosti po njega, jer bez obzira što je optuženi ranije osuđivan za drugačija krivična djela, očigledna je njegova upornost u činjenju različitih krivičnih djela jer je ranije, u vremenskom periodu od 2011. – 2021. godine, čak šest puta osuđivan, i jasno je da ranije osude, pa ni one na kaznu zatvora, nisu djelovale preventivno na optuženog da prestane s činjenjem krivičnih djela, koja okolnost po svom značaju preovladava nad svim drugim okolnostima utvrđenim na strani optuženog, te stoga ne bi bilo opravdano ponovo mu izreći samo upozorenje uz prijetnju kaznom tj. uvjetnu osudu, pogotovo što i ovo vijeće smatra, a kako to ukazuje i kantonalni tužilac u žalbi, da se ne može reći da je oštećena doprinijela učinjenju djela od strane optuženog na način kako to navodi prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude.

Na osnovu iznesenog, ovaj sud je žalbu branioca optuženog I.M. odbio kao neosnovanu, a uvažio žalbu kantonalnog tužioca, te je pobijanu presudu preinačio u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako da je optuženog I.M., primjenom članova 42., 43. stav 1. i 2. i 49. stav 1. i 2. KZ FBiH, za krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, za koje je tom presudom oglašen krivim, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, nalazeći da je takva kazna adekvatna težini djela i stepenu krivice optuženog i da će se istom ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 42. istog zakona, dok je u ostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Iz navedenih razloga, a kako sud nije utvrdio povredu Krivičnog zakona na štetu optuženog na koju pazi po službenoj dužnosti, na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH odlučeno je kao u izreci presude.

Zapisničar
Jasna Banović,s.r.

Predsjednica vijeća
Mersida Sušić,s.r.